

POSTANOWIENIE

Dnia 5 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w dniu 5 marca 2025r.
w sprawie **K.D.**
oskarżonej z art. 278§1 k.k.
skargi obrońcy oskarżonej
na wyrok Sądu Okręgowego we Włocławku
z dnia 27 września 2024., sygn. akt II 1 Ka 255/24,
uchylający wyrok Sądu Rejonowego we Włocławku
z dnia 7 marca 2024r., sygn. akt II K 661/23,
na podstawie art. 539e§2 k.p.k.

postanowił:

- 1) oddalić skargę,**
- 2) zwolnić oskarżoną od ponoszenia kosztów postępowania skargowego, obciążając nimi Skarb Państwa.**

[WB]

UZASADNIENIE

Skarga złożona w imieniu oskarżonej nie jest zasadna.

Zgodnie z treścią art. 437§2 k.p.k. uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439§1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeśli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

Powiązanie tego przepisu z treścią art. 539a§3 k.p.k., w którym wymieniono podstawy tego środka zaskarżenia, jednoznacznie wskazuje, że Sąd Najwyższy rozpoznając skargę na wyrok sądu odwoławczego ogranicza się wyłącznie do badania, czy w sprawie, na etapie postępowania przed sądem I lub II instancji, zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza, albo doszło do uchylenia wyroku mimo braku formalnych przeszkód określonych w art. 454 k.p.k. lub też konieczne jest przeprowadzenie na nowo w całości przewodu sądowego (*vide*: uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2018 r., sygn. akt I KZP 13/17 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2017r., sygn. akt IV KS 6/16). Z powyższego wynika również, że uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego winno jednoznacznie wskazywać, która z przesłanek określonych w art. 437§2 k.p.k. była podstawą uchylenia wyroku sądu I instancji i przekazania sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Z uzasadnienia zaskarżonego skargą wyroku jednoznacznie wynika, że Sąd Okręgowy podzielił argumentację zaprezentowaną w apelacji Prokuratury.

W ocenie Sądu Odwoławczego, zgromadzony materiał dowodowy nie potwierdza słuszności przyjęcia przez Sąd I instancji, że oskarżona nie dopuściła się zarzucanego jej czynu. Stąd podstawą do uchylenia zaskarżonego wyroku była zasada *ne peius* wyrażona w art. 454 k.p.k. Sąd ten jednoznacznie podał, że: „sąd odwoławczy wskazuje, że uwzględnił argumentację (skarżącego – dopisek SN), co doprowadziło do uchylenia zaskarżonego wyroku”. Sąd Okręgowy przyznał też (część 3.1 uzasadnienia wyroku), że *„wersji oskarżonej, co do sposobu rozliczania należności za paczki pomiędzy pracownikami, a pokrzywdzoną poprzez potrącenie z wynagrodzenia nie potwierdziła, ani pokrzywdzona, ani przesłuchana przed Sądem Okręgowym świadek M.J.”*. Wskazał też, że *„pozostałe kwestie podniesione przez autorkę apelacji, a sprowadzające się do wykazania motywacji oskarżonej, kwestii wymiarów przesylek, jakie widać na zabezpieczonym nagraniu z monitoringu zabezpieczonego w sklepie jak i kondycji finansowej oskarżonej w okresie objętym zarzutem, to stwierdzić należy, że również zostały przez Sąd Rejonowy zmarginalizowane i zinterpretowane jedynie w oparciu o wyjaśnienia oskarżonej z pominięciem treści pozostałych dowodów oraz zasad logiki i doświadczenia zawodowego”*.

Sądu Okręgowy też ostatecznie wskazał (część 5.3.1.4.1 uzasadnienia wyroku), że do uchylenia zaskarżonego wyroku doszło na podstawie art. 454§1 k.p.k. Nie jest zatem tak jak wskazano w uzasadnieniu skargi, że jedyną przyczyną wydania wyroku kasatoryjnego było naruszenie art. 7 k.p.k.

Przepis ten rzeczywiście został przywołany przez Sąd Odwoławczy, ale w kontekście wskazania, że zaskarżone rozstrzygnięcie nie zostało wydane z poszanowaniem zasad z art. 7 k.p.k. – czego skutkiem było wydanie błędnego wyroku uniewinniającego przez Sąd Rejonowy.

Sąd Najwyższy rozpoznający sprawę w postępowaniu skargowym nie jest sądem III instancji. Stąd jego rolą nie jest przedstawienie własnych ocen w sprawie a jedynie badanie, czy zaistniały warunki do wydania przez sąd odwoławczy wyroku kasatoryjnego. Sąd ten takie argumenty niewątpliwie przedstawił, co przemawia za prawidłowością jego rozstrzygnięcia.

W świetle powyższego, skarga nie została uznana za zasadną.

Z przytoczonych wyżej względów, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[WB]

r.g.